

Темн

Біла лінія історії України

Далекого 882 року зародилась нова земля – Княжа Русь-Україна. Спочатку нею володів князь Олег з родини легендарного Рюрика. Після нього був Володимир Великий. Ніхто не заперечить, що цей князь став чи не ключовою фігурою в християнстві нашої держави. Бо саме він 988 року охрестив Русь. Потім був легендарний Ярослав Мудрий. За його правління побудували першу школу, бібліотеку, а ще – надзвичайний Софіївський собор.

У XIV – XVI століттях побутувала Козацька держава. Дуже довго ключовою фігурою там був легендарний гетьман Богдан Хмельницький. Саме за нього – 1654 року – розпочалась національно-визвольна війна. Хмельницький очолив цей рух. Козаки дуже довго боролись за українські землі.

Далі були в Україні тяжкі часи. Адже дуже-дуже довго наша держава була під владою інших.

Але були і яскраві моменти. 1918 року вона отримала свою самостійність і стала називатись УНР. Першим її президентом був Ми-

хайло Грушевський.

Далі знову – критичні, часом трагічні часи. Варто згадати 1933 рік, який в українській історії пов'язується з Голодомором. Людям було надзвичайно важко жити, бо не було чого їсти. А коли хтось не може задовольнити себе якимись

елементарними речами, від яких залежить її життя, він перетворюється на істоту. Так, саме істоту, яка не шукає чогось високого, не прагне чогось духовного, а шукає дрібку хліба, сиру картоплину, їсть собі подібних, бо хоче тільки одного –

Продовження на 2 ст.

Біла лінія історії України

Продовження, початок на 1 ст.

вижити. І це настільки важко. Не знаю, як тяжко було тоді... Бо навіть зараз, коли про це згадують чи говорять, у мене починається якесь нервове тремтіння. І цьому не можна зарадити. Але мені надзвичайно прикро, бо були люди, які мог-

гнення миру, в руках – усе необхідне, аби відбудувати все на рідній землі, в серцях – бажання жити у своїй державі.

24 серпня 1991 року наша держава стала незалежною. Гімн, герб, прапор – це ще не всі атрибути самостійної держави. Основним

більше, коли сьогодні знову позначене війною. Справжньою, страшною, повномасштабною. Здавалось, ось – здобули те, за що боролися наш предки віками. Лишилось тільки втримати і розвинути це. Але знову з’являються істоти (бо і людьми їх важко назвати), котрі

власні інтереси й апетити ставлять вище людських життів.

Тож як оцінити наше майбутнє? Так хочеться поставити йому 12 балів. Я на це сподіваюсь і досі. Я навіть переконана, що так і буде. Так мусить бути. Бо минуле було настільки важким, а теперішнє настільки тривожне і страшне, що майбутнє має бу-

ли проводити свою політику так, аби не вмирили мільйони... Це - неприродно, коли людина бажає смерті іншій. Або не зважає на смерть...

І от – 1941 рік. Цей рік приніс в Україну другу світову війну. Гітлер, Сталін боролися, а люди гинули. Мільйони померлих, усе зруйновано. У душах – пра-

стало бажання українців бути громадянами незалежної країни, робити все, аби вона такою стала. Недавні революції – це, мабуть, підсумки такого бажання.

Важко говорити про сучасну історію. Бо минуле уже оцінене науковцями, політиками. А сучасність важко сприймати, важко зрозуміти і сприйняти. Тим

ти розкішним! Вірю в це! І закликаю, аби разом у це вірили, і все для цього робили ті, від кого це залежить!

Тож, хай настане мир, хай квітне наша держава, хай її історична чорна лінія буде у минулому, хай моє покоління доведе, що розпочалась біла лінія!

Софія Кадюра
(7– А клас)

Моя Батьківщина - Україна

Батьківщина... Якщо замислитись над самим словом, можна побачити, що воно має спільні корені зі словами батько, батьки.

Мабуть, його зміст в тому, що це місце, де живуть твої батьки, де поховані твої предки, твої корені. Для кожного з нас Батьківщина - це місце, де пройшло дитинство. Це і земля наша, і люди, і рідна мова, і історія нашого народу. В це слово вкладаємо гордість за свій народ, за свою культуру.

Я щаслива з того, що народилася і живу саме в Ук-

раїні. Я люблю її за безмежні, красиві, неосяжні простори, Я уявляю її саме так: на заході постають зелені Карпатські гори, на півдні золотиться море стиглої пшениці, на сході встають терикони донецьких шахт, на півночі сяють червоною калиною ліси.

Я люблю її за сильний і незламний народ, який бореться до останнього.

Але любити Батьківщину - це означає не тільки пишатися її славною історією, а й прагнути своїми діями ще вище піднести її велич.

Що можемо ми, діти,

зробити для свого народу, як зробити щасливими людей, які пройшли складний шлях до незалежності... Ми можемо кожен свій добрий вчинок, своє старання, маленьку допомогу подарувати людям, щоб рідна земля не стогнала від болю і сліз. Війна не зламає нас, бо любов завжди перемагає.

Українці-незламні, бо ми не падаємо духом, ми боремось, ми відстоюємо свою Батьківщину - Україну! Перемога за нами !!!

***Анастасія Гундерич
(8-Б клас)***

Навчання в Німеччині

Привіт, я Анна Токарчук, мені 13 років. Я живу в Камені-Каширському, але в зв'язку з останніми подіями в Україні наразі перебуваю на заході Німеччини.

Я навчалася і навчаюся у 8-Б класі. Я з радістю відвідувала онлайн уроки в Україні, поки місцева влада нас не попередила, що діти, які проживають в Німеччині, навіть тимчасово, повинні відвідувати тутешню школу. Мені прийшлося розпочати відвідувати гімназію за кордоном. Я хочу розповісти про місцеве навчання, воно не подібне до нашого. Уроки тут розпочинаються о 7:40 і закінчуються в 13:55. До школи їду автобусом, зі школи йду пішки. Кожного дня в гімназії по п'ять уроків, які тривають 60 хвилин. Перерви тут нестабільні: I перерва -- 5хв., II -- 20хв., III -- 5 хв. і IV -- 55 хв.(!). В п'ятницю тут немає звичайних уроків, кожен учень повинен йти на предмет, який йому потрібно підтягнути. Я в цей день займаюся німецькою. Також я довго не могла звикнути до їхньої системи оцінювання, адже німці скачують від

ра-
дості, отримавши одиницю і плачуть, побачивши в зошиті шестірку. В Німеччині я навчаюся у 8-Д класі, тут не багато предметів: математика, історія, мистецтво, німецька фізкультура, ан-

ти: 4.50 €, тобто 180 грн за один раз. Але якщо заплатити, то голодним не залишишся : шкільна їдальня пропонує макарони, піцу, картоплю фрі та інші страви. Також в Німеччині початкові і старші класи навчаються в окремих школах, кожна з яких має свої традиції, наприклад, минулого навчального року я побачила місцевої випускний. Випускники приїхали до шко-

Evangelisches Gymnasium Meinerzhagen

лійська і ЛФІ - тобто латинська, французька, іспанська. Кожен учень вибирає якусь одну мову із трьох, я ж на цих уроках вивчаю німецьку мову. Вчителі тут як повсюди: у кожного свої вимоги. Кожен вчитель повинен викладати і знати хоча б два предмети, наприклад, хімія і англійська, німецька і історія, математика і музика. За їдальню потрібно плати-

ли на тракторі, з мильними бульбашками, одягли смішні костюми і робили естафети... для вчителів. Це було дуже смішно! Отже, я хочу сказати що місцева школа дуже цікава і класна, але щоб не сталося, Україна залишається моєї батьківщиною, і мені завжди хочеться повернутися до стін рідної школи...

Анна Токарчук
(8-Б клас)

Чому діти не хочуть вчитися

ГОЛОВНІ ДЕМОТИВАТОРИ

Начебто ми все робили правильно, але дитина все одно не хоче вчитися? Може, вона перевантажена знаннями або її критикують у школі? Наші педагоги розповіли про демотиватори, які заважають нашим дітям добре вчитися.

Перевантаження знаннями

Насичена програма у традиційних школах однакова для всіх. Але за статистикою тільки 10% учнів здатні її засвоїти. Така стандартизація призводить до перевантаження знаннями і згодом до їх відторгнення. Коли нової інформації багато і від учнів вимагають написати контрольну для галочки, то у дітей поступово опускаються руки, пропадає інте-

рес до нових знань.

Чорно-білі підручники

Більшість підручників – нецікаві і застарілі. До того ж діти часто не розуміють, як застосувати отримані знання у житті, і тут же втрачають до них будь-який інтерес. Ідеальний же підручник “змінено відповідно” під кожну дитину: якщо потрібно, у тему можна заглибитися або взагалі поміняти її. Такий підручник може показувати про-

грес учня, він динамічний і сучасний.

Немає свободи вибору

Якщо діти ні до чого не прагнуть, значить, за них уже все вирішили батьки. Щоб дитина виросла успішною, варто дозволити йому самому приймати рішення. Які дисципліни вивчати, як відійти від строгих правил підручників і шукати свої варіанти вирішення – усе це вчить відповідальності. Ба-

Продовження на 6 ст. →

Чому діти не хочуть вчитися

Продовження, початок на 5 ст.

←.....
тільки переживають, що якщо дитину не змушувати, вона не захоче вчитися. Це головна помилка. Усі діти прагнуть до нових знань – такий закон еволюції.

Не дають зрозуміти себе

– Який твій улюблений колір?

– Запитайте у мами.

Іноді діти не знають, що їм насправді подобається, що виходить, у чому вони №1. Знання цих моментів – запорука успіху в сучасному світі. Пошуки себе не повинні починатися після школи. Ще

під час навчання можна зрозуміти свою суперсилу і почати шлях до досягнення своїх цілей. Важливо давати дитині пробувати якомога більше. А потім аналізувати, що йому сподобалося, які залишилися враження.

Ніхто не вчить вчитися

У школі головне не забувати 12 підручників, а сформувати у дитини навик самоосвіти. Зараз усе більшої популярності набуває концепція life long learning – безперервне навчання протягом усього життя. Су-

часна людина вчиться завжди і всюди: не тільки у школі чи університеті, але і вдома, у музеї, на канікулах або спілкуючись із друзями.

Оцінювання

Оцінка у школі часто залежить від ставлення, а часом і від настрою викладача. Проте дорослі вірять у силу заповітних 12 балів і прищеплюють дитині страх помилитися. Варто пам’ятати, що школа – це найкраще місце для помилок. А помилки – це зворотна сторона успіху.

*Ангеліна Остапчук
(10-Б клас)*

